

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Hai, ngày 11/11/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 82

Chúng ta tu hành Phật pháp cần phải có người hướng dẫn và quán sát chúng ta, giúp chúng ta tu đúng đường. Tu theo pháp Phật có thể đạt được chứng đắc thế nhưng vì sao chúng ta tu hành lại gặp phải Ma cảnh? Đều là do chúng ta tham cầu, nóng vội. Điều quan trọng nhất khi tu Phật là dụng tâm. Trong quá trình tu hành, chúng ta dụng tâm chân thành hay tâm giả dối, tham cầu? Con dao trong tay một kẻ đồ tể thì dùng để sát sanh nhưng con dao trong tay người tu hành thì chỉ để cắt rau củ. Pháp của Phật được nói ra là để chúng sanh được lợi ích nhưng chúng sanh dụng tâm sai thì sẽ gặp cảnh Ma, thậm chí bị Ma ám.

Tâm Ma sẽ bị Ma ám. Tâm Ma chính là tâm “*danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi*,” tâm tham cầu nên nhất định sẽ gặp Ma cảnh. Cách đây 30 năm tôi có quen một vị, người này rất trẻ nhưng có rất nhiều người lắng nghe, luôn có 7,8 cô nữ vây quanh để hầu hạ, chăm sóc. Một thời gian sau thì người này thân bại danh liệt, thậm chí tử vong. Lúc ấy tôi còn nhỏ nên không thể giải thích được việc này. Sau khi học Phật, tôi nhận ra rằng người này tu mật tông, có thần lực, nhưng không phải từ tự tánh mà là thần lực của Ma. Vì có chút thần thông nên khiến nhiều người cung kính cung phụng. Tuy nhiên, chỉ một thời gian ngắn thì người này mắc phải bệnh khổ và tử vong rất nhanh.

Một người khác lúc nhỏ rất thân với tôi và lúc đó tôi đã không hiểu vì sao người này chưa từng tu học gì nhưng lại đi giảng Kinh, thu hút một số người đi theo. Tôi không biết người này giảng có đúng không, chỉ biết rằng một thời gian ngắn sau khi giảng Kinh thì người này bị sét đánh chết. Bây giờ thì tôi biết rằng đây là do dụng tâm sai nên kết quả mới sai như vậy. Họ là những người mượn pháp của Phật để truy cầu danh lợi, hưởng thụ danh lợi, hưởng thụ “*năm dục sáu trần*”, thậm chí còn phạm trai phá giới.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Con quen biết một vị tu hành đã lâu năm nhưng họ không ngừng phạm giới, tạo nghiệp. Con có nên che dấu cho người đó hoặc giả bộ không biết gì được không ạ?*”

Đệ tử quy có câu “*Lỗi không ngăn, đôi bên sai*”. Đây không phải là lỗi mà là tội, là tạo nghiệp, là phạm trai phá giới. Nếu chúng ta không khuyên người đó mà chúng ta gàn gỏi người đó thì khi họ làm sai lâu ngày mà không thấy quả báo gì thì chúng ta và những người xung quanh cũng sẽ làm như chính họ.

Hòa Thượng trả lời: **“Tốt nhất là bạn hãy quên đi sự việc này, đừng bao giờ để trong tâm và đừng bao giờ gán gủi người như vậy! Chúng ta tu hành phải giữ được tâm thanh tịnh. Nếu chúng ta để việc này trong tâm thì mỗi lần bạn nghĩ đến sự phạm giới của họ thì chính bạn lại phạm một lần. Lục Tổ Huệ Năng nói: “Nếu là người chân thật tu hành thì không thấy lỗi thế gian”. Nếu chúng ta làm được đến câu nói này thì đạo nghiệp của bạn một đời thành tựu. Bạn thường đem lỗi làm của người khác để ở trong tâm mình thì bạn đã hủy hoại tiền đồ của mình rồi!”**

Chúng ta phải biết rằng người ta tạo tội nơi thân còn chúng ta nhớ đến lỗi của họ là chúng ta đã ở nơi ý mà tạo tội. Ý tạo tội tuy không bị vi phạm pháp luật thế gian nhưng lại phá hỏng tâm thanh tịnh. Tâm tịnh thì mới tương ưng cõi tịnh. Nếu vì người sai phạm mà mình để trong lòng thì mình đã phá hủy tiền đồ vãng sanh Tây Phương Cực Lạc của chính mình.

Nhà Phật có câu chuyện hai vị huynh đệ cùng đi trên đường, người sư huynh đã cứu vớt một cô gái bị rơi xuống sông và đưa cô lên bờ, tuy nhiên người sư đệ lại canh cánh trong lòng và trách vị sư huynh đã ôm cô gái kia. Vị sư huynh liền nói: **“Huynh cứu cô gái và đã để cô ấy trên bờ còn đệ đã ôm cô ấy về tận chùa rồi.”**

Chúng ta thấy và ấn tượng với người này, người kia tạo tội một lần, hai lần thì việc đó sẽ ghi nhớ trong não chúng ta. Đến khi gặp lại, người tạo tội thì bản thân họ không nhớ gì còn chúng ta lại nhớ rất rõ tội lỗi của họ, người ta phạm tội nơi thân còn chúng ta phạm tội nơi ý. Chính chúng ta chẳng phải là đã phá hỏng tâm thanh tịnh của mình rồi hay sao?

Do đó, chúng ta nên tránh các duyên bất thiện, không nên giao lưu qua lại với người bất thiện và ngay cả người thiện nhưng không cùng chí hướng, không cùng tu tập một pháp môn. Người đồng pháp môn với chúng ta nhưng cách làm, cách tu tập của họ khác với chúng ta thì họ vẫn làm nhiều loạn tâm thanh tịnh của chúng ta.

Hòa Thượng dạy chúng ta tốt nhất nên quên đi lỗi làm của người khác: **“Cái gì là che dấu hay không che dấu. Chúng ta không cần phải che dấu, hay không che dấu mà chỉ cần chúng ta quên sạch nó”**. Vấn đề của chúng ta là tâm chấp trước, tức là khi có duyên gặp họ thì mọi ấn tượng của chúng ta về họ như người này từng làm việc sai trái sẽ gợi nhớ trong tư tưởng chúng ta, như thế chúng ta đã phá hỏng tâm thanh tịnh của chính mình. Cho nên Hòa Thượng nói: **“Tốt nhất là bạn nên quên đi sự việc này thì đây là công đức.”**

Câu hỏi thứ hai: **“Kính bạch Hòa Thượng, trong lúc hồi hướng có thể khởi ý là đem công đức tu hành này để hồi hướng cho ai đó, cho việc gì đó có được không?”**

Hòa Thượng trả lời: **“Phân biệt chấp trước của bạn quá nặng rồi, phải nên buông bỏ hết phân biệt, vọng tưởng, chấp trước.”** Ý Hòa Thượng muốn chỉ dạy rằng mọi việc chúng ta làm phải xuất phát từ tâm chân thành một cách tự nhiên. Từ tâm chân

thành chúng ta sẽ biết việc gì đáng nên làm, việc gì không nên làm một cách rõ ràng mà không hề có sự phân biệt, chấp trước. Đây là cảnh giới của người có công phu tu tập thì tự nhiên sẽ được như vậy. Họ không cần phải ghi nhớ, cái gì nhớ sẽ tự nhiên nhớ chứ không cần cưỡng cầu.

Xã hội ngày nay người ta thích người phát biểu hay, nói hay nhưng nói hay chẳng để làm gì vì chỉ chứng minh rằng người này có học thức giỏi, giỏi văn chương mà thôi. Cho nên Hòa Thượng nói rằng: *“Người ngày nay thích nghe gạt, không thích nghe khuyên”*. Một bài phát biểu hay phải xuất phát từ tâm chân thành và nội dung phải thể hiện những gì mà người đó đã làm trong tâm chân thành chứ không làm trong tâm *“danh vọng lợi dưỡng”*.

Hòa Thượng tiếp lời: *“Bất cứ một chúng sanh nào ở trong ngày khởi tâm động niệm, lời nói hành động nhất định có thiện, có ác. Nếu chính mình làm đến được thuần thiện vô ác thì bạn chính là Bồ Tát, A La Hán, không phải là phàm phu. Phàm phu thì thiện ác đan xen với nhau. Hằng ngày chúng ta làm được một việc cho dù là việc thiện nhỏ thì chúng ta có thể hồi hướng cho pháp giới chúng sanh này và cũng có thể hồi hướng để cầu sanh Tịnh Độ. Chỉ cần y theo Kinh giáo dạy bảo mà làm, làm đúng như Phật Bồ Tát đã dạy thì thật là tốt. Không nên có hoài nghi vì hoài nghi là chướng ngại tu hành của chúng ta. Chính mình có thể chăm chỉ nỗ lực tự thay đổi, tự làm mới, chuyển Mê thành Ngộ thì việc này rất tốt! Nên làm!”*

Hòa Thượng dạy chúng ta làm việc thiện dù nhỏ cũng có thể hồi hướng cho pháp giới chúng sanh này và cầu sanh Tịnh Độ. Vậy thế nào là một việc thiện chân thật? Đó là khi chúng ta làm một việc tốt đẹp với tâm vô tư vô cầu. Nếu dụng tâm phân biệt chấp trước hoặc vì một lý do nào đó mà làm việc tốt đó thì việc đó không phải là thiện. Nếu dụng tâm đúng mới có công đức, mới có thể hồi hướng. Đây mới là thật làm, không thật làm thì việc làm đó không có công đức thì không thể hồi hướng và việc làm đó cũng chỉ là vọng tưởng.

Câu hỏi thứ ba: *“Kính bạch Hòa Thượng, con năm trước đã phạm phải giới trộm vui với người khác (tà dâm), bị chồng phát hiện được và con đã bắt đầu giác ngộ, biết được sai lầm, cầu xin Sư phụ dạy con phải nên thế nào để làm người và tụng Kinh, niệm Phật như thế nào?”*

Hòa Thượng trả lời: *“Bạn bắt đầu từ hôm nay nên đọc Kinh Vô Lượng Thọ, đọc Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo, mỗi ngày niệm A Di Đà Phật hoặc niệm Quán Thế Âm Bồ Tát, chuyên tâm mà niệm, đừng bao giờ nhớ lại những việc trước đã làm. Nhất tâm niệm Phật, nhất tâm nhớ lấy lời giáo huấn của Phật Đà và y theo 10 thiện để tu sửa chính mình. Như vậy thì tiền đồ nhất định sẽ xán lạn.”*

Lỗi lầm chúng ta đã phạm nhưng chúng ta đã ăn năn hối cải thì từ nay về sau chúng ta không nhớ đến nữa vì mỗi lần nhớ là một lần chúng ta phạm lỗi. Người phạm lỗi mà

chân thật ăn năn sám hối, tự thay đổi, tự làm mới thì tiền đồ của họ nhất định xán lạn. Chúng ta cứ để việc cũ canh cánh trong lòng là sai rồi mà chúng ta phải quên hẳn những sai lầm đó đi.

Chúng ta ở thế gian rất dễ phạm sai lầm cho nên phải hết sức cẩn trọng, đặc biệt chúng ta không nên xem thường các mối quan hệ nam nữ. Trong Tịnh Độ, có một vị Tổ cả đời tu hành không nhìn vào người nữ. Đây là sự cẩn trọng của các Ngài. Chúng ta khi đối diện với mỹ nam, mỹ nữ, đều luôn có sự tác động mạnh mẽ tới nội tâm của chúng ta.

Có một vị từng đến Đông Thiên Mục Sơn tu hành, khi trở về đã kể cho tôi nghe rằng họ đã gặp một cô gái là diễn viên điện ảnh cùng tu trên đó nhưng cô dùng mạng để che mặt. Mặc dù cả khuôn mặt của cô đã được che đi nhưng đôi mắt lộ ra nên người này bị xao xuyến bởi đôi mắt tuyệt đẹp của cô ấy. Đây là nơi tu hành của Phật, Bồ Tát, nơi nhiều người vãng sanh mà vị này vẫn để ý vẻ đẹp là sao? Vị này bây giờ đã không còn tu hành, ăn chay, niệm Phật nữa.

Ở trên núi voi, cũng từng có câu chuyện gây chấn động về một người nhập thất tu hành. Chuyện là một hôm có một cô gái làm vườn đi ngang qua thất, cô thấy đó là một ngôi nhà nên ghé mắt nhìn qua một lỗ hồng nhỏ để xem trong đó có gì. Ấy vậy mà vị ngồi tu hành trong thất bị ấn tượng bởi con mắt mà phá thất đi tìm ánh mắt của cô gái.

Vị này từng là một người đi khắp nơi, đến cả Hy Mã Lạp Sơn tìm phương pháp tu hành giải thoát, cho dù có bỏ mạng cũng tu. Thế nhưng, một lần người này về Sài Gòn, thấy một cô gái mang thai và đang muốn bỏ thai nên đã khuyên đừng bỏ thai và nhận đứa con trong bụng cô là con nuôi. Một thời gian sau, cô gái sanh con, vị này về thăm con nuôi nhưng rồi bỏ núi tu hành về ở với cô gái luôn.

Câu chuyện về tình cảm rất phức tạp, cho nên mọi sự mọi việc luôn phải có khoảng cách, chừng mực rõ ràng. Tôi từng nói rằng chúng ta đừng bao giờ cho mình cơ hội dẫn chúng ta đến phạm sai lầm thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ tức là con đường giải thoát của chúng ta.

Cho nên chúng ta đã học Phật, học chuẩn mực của người xưa thì phải y giáo phụng hành, áp dụng một cách triệt để. Nếu chúng ta không khắc phục tập khí thì tập khí sẽ dẫn chúng ta đi. Hôm qua tôi nghe câu chuyện về hai người cùng chung đạo tràng, đã có vợ chồng con cái mà vẫn cùng nhau phạm giới tà dâm. Động loạn xã hội cũng từ nơi đây mà ra.

Cho nên Phật dạy chúng ta Thập Thiện Nghiệp Đạo là giới Kinh căn bản từ sơ phát tâm thẳng đến khi thành Phật: “*Thân không sát đạo dâm. Ý không tham sân si. Miệng không nói dối, không nói lưỡi đôi chiều, không nói lời thêu dệt, không nói lời ác khẩu*”. Thế gian thì thân phạm mới có tội, còn trong đạo Phật thì ý phạm là đã có tội.

Cho nên chúng ta tránh duyên, việc cần làm thì làm, việc không cần làm thì không nên tiếp xúc để tránh tạo cơ hội cho tập khí của mình dấy khởi.

Nếu chúng ta tránh duyên thì mới có thể giữ thân tâm thanh tịnh. Đời sống hiện nay của chúng ta đang bị ô nhiễm ngay từ bữa ăn. Chúng ta bị ô nhiễm vật chất từ nơi thân, ô nhiễm tinh thần từ nơi ý. Nếu chúng ta có thể giữ được thân tâm thanh tịnh thì tiền đồ của chúng ta xán lạn. Tâm tịnh tương ưng cõi tịnh, tâm ô nhiễm tương ưng cõi ô nhiễm.

Có một huynh đệ thường đến thăm tôi, nhưng sau đó vị này phạm tội tà dâm cặp bồ với người khác nên không dám đến gặp tôi. Khi được Huynh đệ khuyên bảo thì người đó trả lời rằng: *“Anh biết địa ngục đáng sợ nhưng không thể cưỡng lại được”*. Qua đây chúng ta thấy tập khí thật đáng sợ, cho nên, chúng ta phải giữ chừng mực, giữ khoảng cách vì tất cả chúng ta đều đang là phạm phu. Việc làm này là để bảo hộ thân tâm của chúng ta.

Chúng ta chưa có đạo lực thì đừng nên xem thường, tùy tiện, phóng túng trong các mối quan hệ nam nữ. Đến lúc việc đã xảy ra rồi thì hối hận cũng không còn kịp. Có những người mặc cảm tội lỗi nên đời sống thường không vui, thường dằn vặt mình, cho nên, Hòa Thượng dạy chúng ta nên quên những chuyện đó đi, biết là sai lầm thì chỉ cần bên trong cố gắng tu tập và bên ngoài thì hy sinh phụng hiến, làm những việc cần làm thiết thực, lợi ích chúng sanh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!